

Milan Kundera

Trò chơi xin quá giang

I

Kim đồng hồ xăng bất ngờ báo sắp hết, chàng trai lái chiếc xe thể thao nói thật là bực mình, chiếc xe này ngón không biết bao nhiêu là xăng. “Không phải xe lại hết xăng đâu”, cô gái phản đối (cô gái khoảng chừng 22 tuổi), cô nhắc chàng lái xe nhớ một vài chỗ chuyện này cũng đã xảy ra với bọn họ rồi. Chàng trai trả lời rằng anh không lo lắng gì cả, vì bất cứ chuyện gì anh làm cùng với cô cũng đem đến cho anh hứng thú của một trò phiêu lưu. Cô gái phản đối; cứ khi nào xe họ hết xăng trên đường cao tốc thì khi ấy, cô bảo là cuộc phiêu lưu chỉ đối với riêng cô mà thôi. Chàng trai cứ trốn biệt đi đâu để cô đành phải phơi mặt ra vẫy xe đi nhờ đến một trạm bơm xăng gần nhất và rồi lại vẫy xe trở về cùng với một bình xăng. Chàng trai hỏi cô những người lái xe cho cô đi nhờ có khó chịu không bởi thấy cô kể lể như thể việc cô làm là nặng nhọc lắm. Cô trả lời (với điệu bộ tỏ vẻ muốn được ve vãn biểu hiện một cách vụng về) là nhiều khi họ rất dễ chịu nhưng điều đó cũng chẳng lợi lộc gì cho cô cả vì cô cứ phải kè kè cái bình xăng và phải rời họ trước khi có thể có chuyện gì đi xa hơn. “Đồ con lợn”, chàng trai bảo. Cô gái phản đối, cô không phải là con lợn mà chính anh mới là con lợn. Chúa mới biết đã có

bao nhiêu cô gái dừng xe anh lại trên đường cao tốc, khi anh lái xe một mình! Vẫn tiếp tục lái xe, chàng tai quàng tay qua vai cô gái và hôn nhẹ lên trán cô. Anh biết cô yêu anh và cô đang ghen. Ghen tuông không phải là một tính cách dễ chịu, song nếu như không thái quá (và nếu như điều đó lại còn kết hợp với sự uỷ mị nữa) thì bỏ qua sự bất tiện, nó thậm chí còn gọi lên một chút gì gây cảm thương là đằng khác. Chỉ ít thì đó là những gì mà chàng trai nghĩ. Anh mới chỉ hai mươi tám tuổi, nhưng dường như anh có vẻ già trước tuổi và biết mọi thứ mà một người đàn ông có thể biết về phụ nữ. Với cô gái ngồi bên cạnh mình, anh thậm chí định được một cách chính xác cái mà cho đến tận bây giờ anh ít bắt gặp nhất ở phụ nữ: sự trinh tiết.

Kim đồng hồ báo đã hết xăng rồi, nhìn sang bên phải, chàng trai bắt gặp một biển báo cho biết trạm xăng cách đây một phần tư dặm về phía trước. Cô gái hầu như không kịp nói cô đã yên tâm như thế nào trước khi chàng trai xi- nhan sang trái và lái thẳng đến trước chỗ đặt những máy bơm. Tuy nhiên, anh phải dừng lại cách đó một chút vì bên cạnh những máy bơm có một chiếc xe tải chở xăng lớn gắn với một bể bằng kim loại to và một cái vòi công kênh đang bơm xăng vào các máy bơm. “Ta phải đợi thôi”, chàng trai nói với cô gái và chui ra khỏi xe. “Phải chờ bao lâu?” anh lớn giọng hỏi người nhân viên mặc quần yếm. “Một lát thôi,” anh nhân viên trả lời, chàng trai nói “Trước đó tôi cũng đã nghe thấy như vậy rồi”. Anh muốn quay lại chui vào trong xe ngồi nhưng nhận ra cô gái đã ra khỏi xe ở phía bên kia. “Trong lúc chờ đợi em muốn đi dạo một chút”, cô bảo. “Đi đâu?” chàng trai cố tình hỏi cô gái, anh muốn thấy sự bối rối của cô. Anh quen biết cô đã được một năm rồi thế nhưng cô vẫn tỏ ra ngượng ngùng trước anh. Anh thích những khi cô ngượng ngùng, một phần vì những khoảnh khắc như thế đã phân biệt cô với những phụ nữ anh từng gặp trước đó, mặt khác bởi anh hiểu rõ quy luật của cái phù du trên thế giới này, điều thậm chí đã khiến cho

sự ngưng ngừng của cô gái trở thành quý giá với anh.

II

Cô gái thật sự không thích khi giữa chuyến đi (chàng trai thường lái xe liên mấy giờ không dừng), cô lại phải bảo anh dừng xe một lát nơi nào đó gần một bụi cây. Cô luôn thấy tức giận, kèm theo vẻ ngạc nhiên giả vờ, khi anh hỏi vì sao phải đỗ lại. Cô biết sự ngưng ngừng của mình là lỗi bịch và lỗi thời rồi. Nhiều lần ở nơi làm việc người ta đã cười cô vì điều đó và chủ ý trêu chọc cô nữa. Cứ nghĩ xem mình sắp phát ngưng như thế nào là cô đã ngưng trước rồi. Hầu như lúc nào cô cũng mong được cảm thấy tự do và thoải mái về thân xác, như phần lớn những phụ nữ xung quanh cô vẫn được như thế. Thậm chí cô còn nghĩ ra một cách đặc biệt để tự động viên mình; cô nhắc đi nhắc lại với chính mình: khi sinh ra người nào cũng được nhận lấy một cơ thể từ hàng triệu cơ thể đã có sẵn, giống như khi ta nhận một căn phòng đã được phân định trong số hàng triệu những căn phòng của một khách sạn khổng lồ. Vì thế, thể xác của con người mang tính ngẫu nhiên, phi ngã, nó chỉ là một thứ đồ làm sẵn, một thứ được vay mượn mà thôi. Cô tự nhắc đi nhắc lại điều này theo nhiều cách khác nhau, nhưng chưa bao giờ cô có thể cảm nhận được nó. Quan điểm nhị nguyên về thể xác – tinh thần xa lạ đối với cô. Cô hoàn toàn là một với thể xác mình; đó là lý do vì sao cô luôn cảm thấy lo âu về nó đến vậy.

Ngay cả khi quan hệ với chàng trai, người mà cô đã quen biết được một năm, người mà cô cảm thấy hạnh phúc khi ở bên, có lẽ là bởi chưa bao giờ anh tách lìa thể xác cô với tâm hồn cô và do đó cô có thể sống với anh trong sự toàn vẹn, cô cũng vẫn nếm trải nỗi lo âu ấy. Trong sự thống nhất này đúng là có hạnh phúc nhưng phía sau hạnh phúc lại ẩn giấu những hoài nghi và cô gái lúc nào cũng nghĩ điều đó. Chẳng hạn, cô thường xuyên thấy rằng

những phụ nữ khác hấp dẫn hơn, quyến rũ hơn. và chàng trai, vốn không hề giấu là anh biết rõ những phụ nữ thuộc loại này, một ngày nào đó có thể từ bỏ cô để chạy theo một người đàn bà như thế. (Thật vậy, chàng trai từng tuyên bố anh có đủ đàn bà để có thể sống hết đời, nhưng cô biết anh trẻ hơn anh vẫn tưởng nhiều). Cô muốn anh hoàn toàn là của cô và cô hoàn toàn là của anh, nhưng dường như trong khi cô muốn trao cho anh tất cả mọi thứ thì đồng thời cũng có một cái gì đó cô kiên quyết từ chối không trao cho anh: chính là cái thứ mà một tình yêu đòi hỏi và giả tạo hay ba lảng nhăng trao cho người ta. Cô lo mình không có khả năng kết hợp được sự nghiêm túc và sự vô tư.

Nhưng giờ cô không thấy lo lắng và bất kỳ ý nghĩ nào như thế cũng biến ra khỏi đầu óc cô. Cô cảm thấy mọi sự đều tốt đẹp. Đó là ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ của họ (kỳ nghỉ hai tuần mà cô đã ao ước suốt cả một năm), trời trong xanh (suốt cả một năm lúc nào cô cũng lo không biết đến hôm đó trời có thật sự xanh không), và anh thì ở bên cạnh cô. Khi anh hỏi “Đi đâu?”, cô đỏ mặt thẹn và bước ra khỏi xe không nói một lời. Cô đi quanh cái trạm xăng nằm ngay bên đường cao tốc ở vị trí hoàn toàn bị cô lập, vây quanh là những cánh đồng. Cách đó chừng một trăm dặm (theo hướng họ đang đi), lấp ló một cánh rừng. Cô cất bước về phía đó rồi lẩn vào sau một bụi cây nhỏ và thả mình vào một trạng thái dễ chịu. (Trong cô đơn, cô có thể tìm thấy một khoái cảm tuyệt vời từ chính sự vắng mặt của người đàn ông mà mình yêu. Nếu anh ta vẫn tiếp tục hiện diện thì khoái cảm đó cũng sẽ biến mất. Chỉ khi ở một mình cô mới có thể nắm giữ được nó).

Khi cô ra khỏi cánh rừng đi lên đường cao tốc, trạm xăng đã hiện ra trước mặt. Chiếc xe tải chở xăng đã lui ra và chiếc xe thể thao tiến thẳng đến chỗ đặt cái ụ bơm màu đỏ. Cô gái bước dọc theo con đường cao tốc, chốc chốc lại ngoái nhìn xem chiếc xe thể thao đã đi chưa. Cuối cùng cô cũng nhìn

thấy nó. Cô dừng lại và bắt đầu vẫy như một kẻ muốn quá giang vẫy chiếc xe của một người xa lạ. Chiếc xe thể thao từ từ giảm tốc và đỗ ngay bên cô gái. chàng trai quay mặt ra cửa xe, vịn tay nắm xuống, mỉm cười hỏi: “Cô đi đâu vậy, thưa quý cô?”. “Anh có đến Bysritsa không?” cô gái hỏi với điệu cười tán tỉnh chàng trai. “Có, mời cô lên xe”, chàng trai trả lời và mở cửa xe. Cô gái bước vào trong xe và chiếc xe chuyển bánh.

III

Bao giờ chàng trai cũng cảm thấy sung sướng khi bạn gái của mình vui vẻ. Điều này không hay xảy ra; cô có một công việc đáng chán trong một môi trường khó chịu, phải làm ngoài giờ hàng tiếng đồng hồ mà không có thù lao bồi dưỡng, về đến nhà lại có một bà mẹ ốm yếu. Vì thế cô thường xuyên cảm thấy mệt mỏi. Cô không có một thần kinh đặc biệt tốt hay sự tự tin và dễ dàng sa vào trạng thái lo âu hay sợ hãi. Bởi vậy chàng trai hân hoan trước mọi biểu hiện vui vẻ của cô gái với niềm thông cảm dịu dàng của một người cha chăm con. Anh mỉm cười nhìn cô và nói: “Hôm nay là ngày may mắn đối với tôi. Tôi lái xe đã được năm năm rồi nhưng chưa bao giờ tôi được hân hạnh chở một người xin quá giang xinh đẹp như thế này”.

Cô gái cảm động bởi từng chữ trong lời nịnh đầm của chàng trai, cô muốn trì nín thêm giây lát sự ấm áp mà lời nói ấy đem lại, vì thế cô nói: “Anh giỏi nói dối lắm!”

“Trông tôi giống kẻ nói dối lắm sao?”

“Nhìn anh có thể biết là anh thích nói dối phụ nữ,” cô gái đáp. Một cách vô thức, nỗi lo âu cũ đã len vào lời cô nói bởi cô thật sự tin rằng chàng trai của cô thích nói dối phụ nữ.

Sự ghen tuông của cô gái thường xuyên làm chàng trai cáu tiết, nhưng lần này anh có thể dễ dàng bỏ qua vì rốt cuộc lời cô nói đâu có ám chỉ anh mà là

một gã lái xe không quen biết nào kia. Và vì thế anh chỉ hỏi lại cô gái một cách băng quơ: “Em cảm thấy lo à?”

“Nếu tôi có quan hệ gì với anh thì điều đó làm tôi lo thật.” Cô gái nói, lời cô nói ẩn chứa một thông điệp tinh tế, gợi ý xa xôi cho chàng trai nhưng mục đích của câu nói chỉ ứng với cái gã lái xe không quen biết nào đó thôi, “nhưng tôi đâu quen biết gì anh, thế nên chẳng có gì phải bận tâm cả”.

“Những thứ liên quan đến người yêu của một cô gái bao giờ cũng làm nàng bận tâm hơn những thứ liên quan đến một kẻ xa lạ nào đó” (lần này đó là một thông điệp tinh tế, gợi ý xa xôi mà chàng trai muốn gửi đến cô gái), “thế nên chúng ta cứ coi nhau là những người xa lạ, mọi chuyện có khi lại hay hơn”.

Cô gái cố tình không hiểu cái ý nghĩa ngầm ẩn trong thông điệp của chàng trai, vì vậy lúc này lời của cô chỉ hướng đến cái gã lái xe không quen biết đó mà thôi.

“Có chuyện gì không, vì lát nữa chúng ta sẽ chia tay thôi mà?”

“Sao cơ?” chàng trai hỏi.

“Tôi sẽ xuống xe ở Bystritsa mà”.

“Nếu tôi cùng xuống xe ở đó với cô thì sao nào?”

Câu nói đó khiến cô gái phải ngược lên nhìn chàng trai, cô cảm thấy lúc này trông anh chính xác như sự tưởng tượng của cô về anh những lúc cô ở trong tình trạng khổ sở tột độ vì ghen tuông. Cô được báo động bởi cách mà anh vỗ về cô, ve vãn cô (một kẻ quá giang không hề quen biết) và điệu bộ ấy thích hợp với con người anh làm sao. Vì thế cô phản ứng lại bằng một vẻ khiêu khích bướng bỉnh. “Vậy anh muốn làm gì tôi đây, nói cho tôi xem nào?”

“Tôi chẳng quá khó khăn để nghĩ ra mình phải làm gì với một phụ nữ xinh đẹp như thế này,” chàng trai trả lời một cách lịch thiệp, khi ấy, lại thêm một

lần nữa, anh nói với cô gái của mình hơn là với hình tượng kẻ quá giang đang ngồi bên cạnh.

Nhưng câu nói vô về này làm cô gái cảm thấy như chộp được ở anh một cái gì đó, như thể cô đã đỡ ngon đỡ ngọt bằng một mảnh khóe tinh vi để cuối cùng anh phải nói ra lời tự thú. Cô nhìn anh với ánh nhìn chứa đựng sự căm thù sâu sắc và nói: “Anh không quá tự tin đấy chứ?”

Chàng trai nhìn cô gái. Đối với anh, khuôn mặt bừng bình của cô lúc này dường như đang ở trạng thái hoàn toàn rối loạn. Anh cảm thấy thương cô, anh chờ cô trở lại với nét mặt bình thường, quen thuộc (nét mặt mà anh vẫn bảo là trông trẻ con và giản dị). Anh sát lại gần cô, quàng tay qua vai cô, gọi tên cô thật dịu dàng, cái tên mà anh thường dùng để gọi cô và bây giờ anh muốn dùng cái tên ấy để chấm dứt trò chơi.

Nhưng cô gái đã tự giải thoát mình ra khỏi tâm trạng lo lắng, cô bảo: “Anh đi hơi nhanh đấy!”

Trước sự lạnh nhạt của cô gái như thế, chàng trai đành nói: “Xin lỗi, thưa quý cô” và im lặng nhìn đường phía trước.

IV

Sự ghen tuông tội nghiệp của cô gái, tuy vậy, cũng dứt bỏ cô nhanh chóng y như khi nó xâm chiếm cô. Dầu sao cô cũng là người nhạy cảm và cô biết rõ tất cả chuyện này chỉ là một trò chơi. Thậm chí giờ đây nó còn khiến cô cảm thấy hơi lố bịch khi cự tuyệt người yêu mình bởi một cơn ghen điên cuồng. Sẽ chẳng hay ho gì đối với cô nếu chàng trai biết được lý do vì sao cô lại xử sự như thế. May thay, phụ nữ có một khả năng kỳ diệu là có thể thay đổi ý nghĩa những hành động mình làm sau khi sự việc đã xảy ra. Tận dụng năng lực đó, cô quyết định sẽ tiếp tục lạnh nhạt với chàng trai, nhưng không phải vì giận dữ mà là vì cô muốn tiếp tục trò chơi, cái trò chơi mà sự kỳ quặc

của nó rất thích hợp với ngày đầu tiên trong kỳ nghỉ của họ.

Vì thế, cô-kẻ quá giang, người vừa mới cự tuyệt chàng lái xe có tính cách hơi quá bạo dạn, chỉ muốn tìm hãm khả năng chinh phục của anh một chút, làm cho trò chơi trở nên hào hứng hơn. Cô quay sang chàng trai nói bằng một giọng mon trón:

“Tôi không có ý định xúc phạm anh đâu, thưa anh.”

“Xin lỗi cô. Tôi sẽ không chạm vào cô nữa.” Chàng trai đáp lại.

Anh rất giận dữ vì cô gái không nghe lời anh, không muốn là chính mình khi anh muốn điều đó. Và vì cô gái vẫn tiếp tục đóng trò, anh bèn trút nỗi giận dữ của mình sang cô ả đi nhờ xe mà cô đang sắm vai. Và cũng ngay lúc đó, anh cũng phát hiện ra tính cách của vai diễn mà mình nhập thân: anh thôi không thể hiện vẻ ga lăng mà anh đã muốn dùng để tán tỉnh cô gái trên đoạn đường vòng nữa mà bắt đầu sắm vai một gã trâng tráo, chỉ lấy phụ nữ để thoả mãn những nhu cầu thô thiển của giống đực: một tay ngang tàng, giỏi mĩa mai châm chọc, tự tin.

Vai trò này hoàn toàn đối nghịch với sự yêu chiều thường thấy của chàng trai đối với cô gái. Thật vậy, trước khi gặp cô, anh thường xử sự một cách cục cằn hơn là dịu dàng đối với phụ nữ. Song chưa bao giờ anh giống một gã thô bạo nhấn tâm cả vì chưa bao giờ anh biểu hiện một tính cách dữ dội quyết liệt hay một hành vi tàn nhẫn nào. Tuy nhiên, nếu anh không phải là một gã như thế thì cũng đã có thời anh ao ước được giống như gã. Dĩ nhiên, đó là một ước muốn khá ngây thơ nhưng anh đã từng thêm được như vậy. Những ước muốn trẻ con thường vượt qua những cạm bẫy mà đầu óc ở tuổi trưởng thành đặt ra và vẫn tồn tại đến tận khi người ta đã già nẫu cả rồi.

Sự mĩa mai của chàng trai rất thích hợp với cô gái - nó giải phóng cô ra khỏi chính mình. Vì trước hết, cô chính là điển hình của những kẻ ghen tuông.

Khoảnh khắc mà cô thôi không còn bắt gặp sự lịch thiệp quyền rũ của chàng

tra ngồi bên cạnh mà chỉ thấy một khuôn mặt khó hiểu cũng là lúc cơn ghen của cô lắng xuống. Cô gái có thể quên đi chính bản thân mình, từ bỏ nó để hóa thân vào vai diễn của mình.

Vai diễn của cô? Vai diễn của cô là gì? Đó là vai diễn được rút ra từ một thứ văn chương rẻ tiền. Một cô nàng xin quá giang bắt xe trên đường không phải với mục đích xin đi nhờ mà để mời chài chàng lái xe. Cô là kẻ quyến rũ đàn ông chuyên nghiệp, cô thừa biết phải tận dụng sự duyên dáng của mình như thế nào. Cô đã nhập vào cái tích trò lãng mạn, ngớ ngẩn này một cách dễ dàng đến độ chính cô cũng phải ngạc nhiên và mê mẩn như không thể nào thoát khỏi nó được.

V

Trong đời mình, không có gì chàng trai cảm thấy thiếu thốn hơn là sự thư thái. Đường đời của anh đã được hoạch định với độ chính xác không chệch một li. Công việc của anh ngón không chỉ tám tiếng mỗi ngày, khoảng thời gian còn lại còn bị lấn chiếm bởi những cuộc họp hành rồi những việc phải vác về nhà làm chán đến phát ớn mà anh buộc phải chịu đựng, đã thế, sự soi mói của vô số những đồng nghiệp cả nam lẫn nữ khiến khoảng thời gian dành cho cuộc sống riêng tư vốn đã ít ỏi đến mức thậm tệ của anh tiếp tục bị gặm nhấm. Cái cuộc sống riêng tư ấy chưa bao giờ là bí mật cả, thậm chí nó còn trở thành đề tài để người ta buôn chuyện ở nơi công cộng. Ngay cả kỳ nghỉ hai tuần này cũng không đem đến cho anh cảm giác tự do và phiêu lưu: lúc này đây cái bóng xám của tinh thần việc gì cũng phải lên kế hoạch chính xác vẫn đang lớn vồn. Tình trạng khan hiếm nhà nghỉ vào dịp hè ở đất nước này buộc anh phải đặt một phòng ở Tatras từ những sáu tháng trước, vì vậy mà anh phải cần đến giấy giới thiệu của cơ quan, và cũng vì vậy tai mắt của cơ quan mà đâu đâu cũng thấy mọc chẳng lúc nào rời khỏi anh, dù chỉ trong chốc lát.

Anh đành phải cam chịu tất cả những chuyện này, tuy thế nhiều lúc cái ý nghĩ kinh khủng về con đường thẳng tắp ấy khiến anh cảm thấy kiệt sức - một con đường mà ở đó anh bị truy đuổi, ở đó ai cũng nhìn thấy anh và anh thì không tài nào rời bỏ nó được. Bây giờ ý nghĩ ấy lại trở lại với anh. Nhờ một sự liên hệ ngẫu nhiên, đột xuất, con đường hình tượng đó trở nên đồng nhất với con đường cao tốc mà anh đang lái xe đi lúc này đây - và điều đó bỗng nhiên khiến anh muốn làm một việc điên rồ.

“Cô nói cô định xuống đâu cơ?” anh hỏi cô gái.

“Banska Bystritsa,” cô đáp.

“Thế cô định làm gì ở đó?”

“Tôi có một cuộc hẹn.”

“Với ai?”

“Một anh chàng hào hoa lịch thiệp nào đó.”

Chiếc xe đi đến một ngã tư lớn. Chàng trai giảm tốc độ để đọc biển chỉ đường rồi rẽ sang phải.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô không đến cuộc hẹn đó?”

“Thì đó sẽ là lỗi của anh và anh phải có trách nhiệm chăm sóc tôi.”

“Rõ ràng là cô không nhận ra tôi đã rẽ sang hướng đi về Nove Zamky.”

“Thật không? Anh điên mất rồi!”

“Đừng sợ. Tôi sẽ chăm sóc cô mà.” Chàng trai nói.

Họ vừa đi vừa tán chuyện với nhau kiểu như thế - chàng lái xe và cô gái đi nhờ xe không quen biết gì nhau.

Trò chơi bỗng nhiên được tăng cấp. Chiếc xe thể thao không những cách xa đích đến tưởng tượng là Banska Bystritsa mà còn cách xa cả đích đến thật sự của họ, cái đích mà họ đã nhắm đến lúc sáng: Tatras và căn phòng đã được đặt trước. Câu chuyện tưởng tượng bất ngờ đột kích cuộc đời thực. Chàng trai đã xa rời chính mình và xa rời con đường thẳng tắp không chệch một li

mà anh chưa từng đi lạc lần nào cho đến lúc này.

“Nhưng anh bảo là anh đến vùng hạ Tatras kia mà,” Cô gái ngạc nhiên.

“Tôi sẽ đi đến bất cứ đâu mà tôi thích, thưa cô. Tôi là một thằng đàn ông tự do, tôi làm những gì mình muốn và những gì khiến tôi thích làm”.

VI

Khi họ đến Nove Zamky thì trời đã tối.

Chàng trai chưa từng đến nơi này bao giờ và phải mất một lúc anh mới định hướng được. Một vài lần anh dừng xe để hỏi đường đến khách sạn. Ở mấy con phố người ta đang làm đường, thế nên dù khách sạn khá gần nhưng phải vòng vèo qua mấy đoạn đường đến non nửa tiếng đồng hồ họ mới tới được khách sạn. Khách sạn nhìn đã thấy mất cảm tình, nhưng đó là khách sạn duy nhất trong thị trấn và chàng trai cũng không muốn đi tiếp nữa. Vì vậy anh nói với cô gái: “Đợi ở đây nhé,” rồi ra khỏi xe.

Ra khỏi xe, tất nhiên, anh lại là anh. Anh cảm thấy ngán ngẩm khi ở một nơi hoàn toàn khác với đích đến đã được dự tính giữa lúc chiều tối như thế này - càng ngán ngẩm hơn khi không ai bắt anh phải làm như thế và chính anh thật ra cũng đâu muốn làm chuyện đó. Anh tự trách mình đã làm một trò ngu ngốc, nhưng sau đó lại tự an ủi. Căn phòng đặt trước ở Tatras còn có thể để đến hôm sau, và kẻ ra cũng chẳng có gì tệ hại nếu có một chuyện gì đó bất ngờ xảy đến đối với bọn họ trong ngày đầu tiên của kỳ nghỉ.

Anh bước vào tiệm ăn đầy khói thuốc, tiếng ồn và đông nghẹt người, hỏi thăm quầy tiếp tân. Người ta đưa anh ra phía sau hành lang, chỗ gần cầu thang, nơi sau tấm kính ngăn có một cô gái tóc vàng mệt mỏi ngồi phía dưới một cái bảng treo đầy chìa khóa. Khó khăn lắm anh mới lấy được chiếc chìa khóa của căn phòng duy nhất còn trống.

Ở lại một mình, cô gái cũng dứt ra khỏi vai diễn của mình. Cô chẳng thấy có

gì phải rầu rĩ dù đang ở giữa một thị trấn mà cô không định đến. Cô yêu chàng trai đến nỗi chưa bao giờ nghi ngờ về bất cứ việc gì anh làm, cô tin tưởng giao phó cả cuộc đời mình cho anh. Mặt khác, cái ý nghĩ rằng có thể có những người đàn bà khác cũng đã từng đợi anh trên chiếc xe của anh - như cô lúc này đây -, những người đàn bà mà anh đã gặp gỡ trong những chuyến công tác lại nhen lên trong đầu cô. Nhưng đáng ngạc nhiên là lúc này đây ý nghĩ đó không làm cô cảm thấy ưu phiền chút nào. Thậm chí cô còn mỉm cười với ý nghĩ: hôm nay là một ngày thật tuyệt khi cô đã hóa thân thành một người đàn bà khác như thế này, một người đàn bà bất cần, phóng túng, cô đã trở thành một trong số những người đàn bà mà cô đã từng ghen tị. Dường như cô cảm thấy mình đã áp đảo được tất cả bọn họ, cô đã biết được cách sử dụng vũ khí của bọn họ; biết được cách trao cho chàng trai cái mà cô không biết phải trao cho anh như thế nào cho đến lúc này: đó là sự vô tư, không biết ngượng ngùng, sự phóng túng. Trong cô có một cảm giác thỏa mãn lạ lùng, vì khi ở một mình như thế, cô có thể hóa thân thành mọi loại đàn bà và cái cách này (cách ở một mình) có thể hoàn toàn làm người yêu của cô chết mê chết mẩn, bao nhiêu tâm trí bị hút hồn hết cả. Chàng trai mở cửa xe và dẫn cô gái vào tiệm ăn. Giữa không khí om sòm, bụi bặm và sặc sụa khói thuốc, anh tìm thấy một cái bàn đơn còn bỏ trống ở góc nhà.

VII

“Nào, bây giờ anh định chăm sóc tôi như thế nào đây?” Cô gái hỏi với giọng khiêu khích.

“Cô muốn dùng rượu khai vị chứ?”

Cô gái không thích rượu mạnh lắm, tuy nhiên, cô vẫn uống được một chút vang và rất thích loại rượu vermouth. Song lúc này cô cố tình nói: “Cho tôi

vodka.”

“Tốt thôi”, chàng trai nói. “Hy vọng là cô không say vì tôi nhé.”

“Nếu tôi say thì sao nào?” cô gái nói.

Chàng trai không đáp mà gọi người phục vụ xin hai ly vodka và hai đĩa bít tết cho bữa tối. Một lát sau người phục vụ mang ra một cái khay trên đó đặt hai cái ly nhỏ để xuống trước mặt họ.

Chàng trai nâng ly lên: “Mời cô!”

“Anh không thể nghĩ ra lời mời rượu nào hóm hỉnh hơn sao?”

Có một cái gì đó bắt đầu làm anh thấy bức mình về trò chơi của cô gái. Bây giờ ngồi đối mặt với cô, anh nhận ra không phải chỉ cách ăn nói đã biến cô thành một người xa lạ mà toàn bộ tính cách của cô đã biến đổi, cử chỉ của cô, điệu bộ của cô; cô trở nên giống đến mức khó chịu loại phụ nữ mà anh vốn biết rất rõ và có phần có ác cảm đối với họ.

Và thế là (vẫn nâng ly rượu trên tay) anh chữa lại lời mời rượu của mình.

“Được thôi, vậy thì không vì cô mà vì loại đàn bà như cô, cái loại đàn bà so với con vật thì có những phẩm chất ưu việt hơn và so với con người lại có những mặt đôn hậu hơn, xin nâng ly.”

“Chữ ‘loại’ đó anh định chỉ tất cả phụ nữ à?” cô gái hỏi.

“Không, tôi chỉ muốn nói đến những người đàn bà như cô mà thôi.”

“Dù sao tôi cũng không thấy có gì hóm hỉnh khi anh đem so sánh một phụ nữ với một con vật.”

“O.K,” chàng trai vẫn nâng ly rượu trên tay, “thế thì không vì loại đàn bà như cô nữa mà vì tâm hồn của cô vậy. Được chưa? Vì tâm hồn của cô, cái thứ sáng trưng khi chui từ đầu xuống bụng và rồi tắt ngóm khi quay ngược lại lên đầu”.

Cô gái nâng cốc: “O.K, vì tâm hồn tôi, cái thứ đang chui xuống bụng tôi”.

“Xin được đính chính thêm lần nữa”, chàng trai nói. “Vì cái bụng cô, nơi mà

tâm hồn cô đang chui xuống”.

“Vì cái bụng tôi”, cô gái nói và bụng cô lúc này (bây giờ họ đã gọi nó một cách đặc biệt), có thể nói, cũng đáp lại cách gọi đó: cô có thể cảm thấy nó một cách trọn vẹn.

Người phục vụ mang đến cho họ món bít tết, chàng trai gọi thêm vodka cùng một chút nước (lần này thì họ uống vì bộ ngực của cô gái), và họ vẫn tiếp tục trò chuyện với nhau bằng cái giọng điệu quái đản, phù phiếm này. Chàng trai mỗi lúc lại thêm bực bội vì cô gái đã biến thành một cô ả lẳng lơ thuần thực đến vậy. Nếu cô có thể hóa thân đạt đến mức này, điều đó có nghĩa thật sự cô là một kẻ như thế. Sau cùng thì chẳng có một tâm hồn xa lạ nào từ một nơi nào đó trong không gian xâm nhập vào trong cô. Cái vai mà cô đang diễn đây thực chất chính là con người cô, là cái phần trong con người cô mà bấy lâu cô đã nhốt chặt và chính cái lý do nguy tạo của trò chơi này đã để nó xông ra. Có lẽ cô gái cho rằng nhờ trò chơi này cô chối bỏ được chính mình, nhưng cũng có thể trò chơi đi theo một chiều hướng khác chứ sao? Cũng có thể chỉ trò chơi này mới cho cô được là chính mình? Nhờ trò chơi mà cô tự giải thoát cho mình chăng? Không, đối diện với anh không phải một người đàn bà xa lạ mượn hình hài của cô gái mà chính là cô, người yêu của anh chứ không phải một ai khác. Anh nhìn cô và mỗi ác cảm trỗi dậy.

Song đó không chỉ là ác cảm. Cô gái càng tỏ vẻ cự tuyệt anh về mặt tâm lý thì anh lại càng thêm muốn chiếm đoạt cô về mặt thể xác. Sự lạ thường của tâm hồn cô lại thu hút sự chú ý đến thân thể cô, phải, thật sự nó đã biến thân thể cô từ chỗ là sở hữu của mình thành cái để hiển cho anh như thể nó tồn tại đến tận bây giờ là vì anh, nó trốn nấp trong những đám mây của niềm thương cảm, sự dịu dàng, lòng quan tâm, tình yêu, xúc cảm, tựa hồ nó đã mất hút trong những đám mây ấy (phải, cứ như là thân thể cô đã bị đánh mất vậy!). Dường như với chàng trai hôm nay là lần đầu tiên anh nhìn thấy thân

thể cô.

Sau khi uống hết ly vodka và soda thứ ba, cô gái đứng lên và nói với giọng chót nhả: “Xin lỗi anh nhé.”

Chàng trai hỏi: “Tôi có thể biết bây giờ cô định đi đâu không?”

“Đi tiểu, nếu anh cho phép,” cô gái trả lời rồi lách đi giữa những dãy bàn ra sau tấm màn che bằng vải lông.

VIII

Cô thích thú với chiêu làm anh sốc bằng câu nói này, câu nói mà anh chưa từng nghe từ miệng cô - mặc dù nghe nó có vẻ ngây thơ. Đối với cô, không có gì phù hợp với tính cách của người đàn bà mà cô đang nhập vai hơn là cái giọng ve vãn mời chài mà cô cố nhấn mạnh trong câu nói đó. Phải, cô đang thích thú, cô đang ở trong một tâm trạng hưng phấn. Trò chơi đã lôi cuốn cô. Nó cho cô một cảm giác từ trước đến giờ cô chưa từng nếm trải: cảm giác về sự buông thả vô tư mặc kệ sự đời.

Vốn là người bao giờ cũng lo trước cho mọi chuyện, giờ đây bỗng nhiên cô có cảm giác được giải tỏa. Cuộc sống xa lạ mà cô bắt đầu nhập thân vào là một cuộc sống không có sự ngưng ngừng, không có lý lịch tiểu sử, không có quá khứ hay tương lai, không có bồn phận, nghĩa vụ. Cô gái, với tư cách là kẻ quá giang, có thể làm bất cứ điều gì, mọi thứ với cô đều được phép. Cô có thể nói, làm, nếm trải bất cứ chuyện gì cô thích.

Cô bước đi giữa căn phòng và để ý thấy ở bàn nào người ta cũng đang nhìn cô. Đó là một cảm giác mới, một cảm giác mà cô không nhận biết được: trạng thái hoan lạc không cần phải ý tứ gì cả mà cơ thể cô tạo ra. Cho đến tận giờ, cô vẫn chưa khi nào có thể rũ bỏ đứa-con-gái-mười-bốn-tuổi ở trong mình, cái con bé lúc nào cũng then thùng vì bộ ngực của mình và luôn có cảm giác khó chịu vì thấy mình không ý tứ gì, vùng ngực ấy cứ nhô ra khỏi

cơ thể cô và ai cũng nhìn thấy nó. Mặc dù cô kiêu hãnh vì mình xinh đẹp và có dáng người đẹp, cảm giác tự hào này ngay lập tức lại bị tước đi bởi cảm giác ngượng ngùng. Cô không tin chức năng cao nhất của vẻ đẹp của giới nữ là kêu gọi tình dục, cô cảm thấy điều ấy thật ghê tởm. Cô muốn cơ thể mình chỉ để dành cho người đàn ông mà cô yêu. Khi đàn ông nhìn cô chằm chằm trên đường, cô có cảm giác như họ đang xâm phạm một góc riêng tư thầm kín của cô, cái phần chỉ thuộc về cô và người tình của cô. Nhưng giờ thì cô đang là một kẻ quá giang, một người đàn bà không có số mệnh nào cả. Trong vai trò này, những mối ràng buộc dịu dàng của tình yêu ở cô trở nên lỏng lẻo và cô cảm nhận một cách mạnh mẽ về cơ thể mình. Cơ thể cô càng được kích thích thì người ta càng nhìn cô với ánh mắt lạ thường.

Khi cô đi qua cái bàn cuối cùng, một gã say ra một cử chỉ thô bỉ, hỏi cô bằng tiếng Pháp: “ Bao nhiêu hả cô em?”

Cô gái hiểu ý. Cô ưỡn ngực ra và cảm thấy hai bên hông rạo rực rồi cô đi khuất vào sau tấm màn che.

IX

Đó là một trò chơi kỳ quặc. Sự kỳ quặc có thể thấy rõ, chẳng hạn, chàng trai mặc dù diễn rất đạt vai chàng lái xe không quen biết, không hề dừng lại một phút để nhìn người yêu mình trong vai một cô nàng xin quá giang. Chính điều này lại làm anh thấy dày vò. Anh nhìn người yêu mình đang quyền rũ một gã đàn ông xa lạ và cảm thấy mình đang được nhận một thứ đặc quyền đáng mai mỉa là được hiện diện tại đây, được nhìn thấy vẻ mặt của cô từ một khoảng cách rất gần và nghe thấy những gì cô nói khi cô đang phản bội anh (khi cô đã phản bội anh, khi cô muốn phản bội anh). Nảy sinh trong anh một sự hàm ơn nghịch lý khi anh được là chính mình nhờ sự không chung thủy của cô gái.

Chẳng sao cả, vì anh còn tôn thờ cô hơn là yêu cô. Lúc nào anh cũng nghĩ

bản chất bên trong đích thực của cô nằm trong ranh giới của lòng chung thủy và sự trinh khiết, vượt ngoài ranh giới đó, nó không còn hiện hữu nữa. Vượt ngoài ranh giới đó, cô sẽ thôi không còn là mình, giống như nước thôi không còn là nước khi vượt quá độ sôi. Bây giờ khi anh nhìn cô bước qua cái ranh giới đáng sợ đó một cách nhẹ nhàng đến hờ hững, nỗi giận dữ ứ đầy trong anh.

Cô gái trở về từ phòng vệ sinh và phàn nàn: “Một gã ở ngoài kia đã hỏi tôi: Bao nhiêu hả cô em?”

“Cô không nên ngạc nhiên như thế,” chàng trai bảo, “thật sự thì cô cũng giống một con điếm.”

“Anh có biết là điều đó chẳng làm tôi bận tâm chút nào không?”

“Thế thì cô đi với thằng cha đó đi.”

“Nhưng tôi có anh rồi còn gì.”

“Cô có thể đi với hắn sau khi đi với tôi cũng được mà. Đi đi, làm trò gì đó với hắn đi.”

“Nhưng tôi không thấy anh ta hấp dẫn.”

“Về lý thì cô cũng đâu có muốn phản đối điều ấy, chơi với vài thằng đàn ông trong một đêm.”

“Sao lại không cơ chứ, nếu bọn họ coi được.”

“Cô thích chơi lần lượt từng thằng một hay với cả đám cùng một lúc?”

“Cả hai,” cô gái trả lời.

Cuộc đối thoại ngày càng tiến đến đỉnh điểm của sự thô tục, cô gái hơi sốc một chút, song cô không phản ứng. Ngay cả trò chơi thì vẫn có bó buộc, trò chơi cũng là cái bẫy với kẻ chơi. Nếu như đây không phải là trò chơi và họ thật sự là những kẻ xa lạ, cô gái xin quá giang có thể đã cảm thấy bị xúc phạm và bỏ đi. Nhưng không có cách nào để thoát khỏi trò chơi được. Kẻ chơi không thể rời bỏ sân chơi khi cuộc chơi chưa kết thúc, các quân cờ

không thể trốn khỏi bàn cờ: những đường biên của sân chơi đã được cố định. Cô gái hiểu mình phải chấp nhận bất cứ hình thức nào của trò chơi, chỉ vì đó là trò chơi. Cô hiểu trò chơi càng trở nên quá khích thì nó càng đúng là một trò chơi và cô càng phải ngoan ngoãn chơi trò đó. Đánh thức lý trí của cô và cảnh báo tâm hồn đang mụ mẫm của cô phải tránh xa trò chơi này, đừng có xem nó như một chuyện nghiêm túc, ấy là việc vô ích. Vì đó chỉ là trò chơi nên tâm hồn cô không thấy e ngại, nó không phản đối trò chơi và còn lún sâu hơn vào trò chơi một cách mê muội.

Chàng trai gọi người phục vụ và trả tiền. Rồi anh đứng lên, nói với cô gái:

“Ta đi thôi.”

“Đi đâu?” Cô gái giả bộ ngạc nhiên.

“Đừng hỏi, cứ đi thôi.” Chàng trai bảo.

“Anh nói với tôi kiểu gì thế?”

“Kiểu mà tôi nói với gái điếm.” Chàng trai đáp.

X

Họ đi lên cầu thang, ánh sáng ở đây chỉ lờ mờ. Ở đầu cầu thang phía dưới tầng hai có một nhóm người đang say xỉn đứng gần phòng vệ sinh. Chàng trai ôm lấy cô gái từ phía sau, tay anh ghì vào vùng ngực của cô gái. Đám say rượu đứng gần phòng vệ sinh nhìn thấy thế bắt đầu la ó. Cô gái muốn vùng ra nhưng chàng trai quát: “Yên nào!”. Đám đàn ông trước cảnh tượng này cười rất khà ô và bình luận về cô gái bằng mấy lời tục tĩu. Chàng trai và cô gái lên đến tầng hai. Anh mở cửa căn phòng mà họ đã thuê và bật đèn lên. Đó là một căn phòng nhỏ, có hai chiếc giường, một cái bàn nhỏ, một cái ghế và một bồn rửa mặt. Chàng trai khóa cửa rồi quay sang cô gái. Cô đứng đối diện anh với vẻ bướng bỉnh, ánh mắt trông rất dĩ nhiên. Anh ngắm nhìn cô, cố gắng tìm kiếm những nét quen thuộc ở cô mà anh hằng yêu sau cái vẻ dâm

đăng này. Cứ như thể anh đang ngắm hai hình ảnh qua cùng một thấu kính, hai hình ảnh xếp chồng lên nhau, một hình ảnh úp lên một hình ảnh khác, hình ảnh này phản chiếu qua hình ảnh kia. Hai hình ảnh phản chiếu qua nhau ấy cho anh biết được mọi điều ở nơi cô gái, chúng cho anh thấy rằng tâm hồn cô là một thứ vô định hình đáng sợ, nó chứa đựng cả sự chung thủy lẫn thói lãng loạn, sự lọc lừa lẫn sự ngây thơ, sự dâm đãng lẫn sự trinh trắng. Cái thứ vô định hình đó khiến anh thấy ghê tởm cứ như thể mớ hổ lốn được bới lên từ đồng rác vậy. Hai hình ảnh đó vẫn tiếp tục phản chiếu qua nhau và chàng trai hiểu cô gái chỉ khác những người đàn bà khác ở bề ngoài mà thôi, còn sâu bên trong, cô cũng cùng một giuộc với bọn họ: đầy những ý nghĩ, những tình cảm, những thói tật có thể hình dung được, chúng chứng minh những nghi ngờ, những ghen tuông thâm kín ở trong anh là đúng. Cái ấn tượng bên ngoài khiến cô có vẻ có một cái gì đó riêng biệt chỉ là một ảo giác đánh lừa một kẻ khác, một kẻ đang quan tâm đến cô, đang phục tùng cô - đó chính là anh. Dường như cô gái mà anh yêu là tác phẩm được anh sáng tạo nên từ mơ ước, từ ý nghĩ và niềm tin của anh còn cô gái trước mặt anh đây thì tuyệt đối xa lạ, tuyệt đối khó hiểu. Anh căm ghét cô.

“Cô còn đợi gì nữa chứ? Cởi quần áo ra!” Anh bảo.

Cô gái cúi đầu làm bộ và nói: “Có cần thiết không?”

Cô nói câu này bằng cái giọng mà anh nghe rất quen; dường như đã có một lần lâu lắm rồi, một người đàn bà nào đó cũng đã nói với anh như thế, chỉ có điều anh không còn nhớ đó là ai nữa. Anh muốn làm nhục cô. Không phải với cô gái xin quá giang mà với chính cô gái của anh. Trò chơi đã nhập vào đời thực. Trò chơi làm nhục kẻ xin quá giang kia chỉ còn là cái cớ để anh làm nhục người yêu mình. Chàng trai đã quên là anh đang tham gia vào một trò chơi. Đơn giản vì anh cảm thấy ghét người con gái trước mặt mình. Anh chăm chăm nhìn cô gái và rút từ ví ra một tờ năm mươi cuaron. Anh đưa cho

cô gái: “Đủ chưa?”

Cô gái cầm lấy tờ năm mươi cuaron và nói: “Anh không nghĩ tôi đáng giá hơn nhiều sao?”

Chàng trai nói: “ Cô chỉ đáng có thể thôi.”

Cô gái áp mình vào chàng trai. “Anh không thể đi với tôi bằng cách đó được đâu. Anh phải thử cách khác thôi, phải lao động một tí chứ.”

Cô ôm xiết lấy anh và đưa môi lên kề miệng anh. Anh lấy tay bịt lấy miệng cô và đẩy cô ra. Anh nói: “Tôi chỉ hôn người tôi yêu mà thôi.”

“Thế anh không yêu tôi ư?”

“Không.”

“Vậy anh yêu ai?”

“Việc đó thì có can hệ gì tới cô. Cởi quần áo ra!”

XI

Chưa bao giờ cô ở tư thế trần truồng như thế này. Sự xấu hổ, cảm giác sợ hãi bên trong, sự choáng váng, tất cả những cảm giác mà cô hình dung ra khi mình khỏa thân trước chàng trai (mà cô thì không thể lẫn trốn trong bóng tối được) bây giờ đã biến mất. Giờ cô đang đứng trước chàng trai với vẻ tự tin, bướng bỉnh, giữa ánh sáng và kinh ngạc không biết từ đâu cô lại có tất cả những động tác bất ngờ này, từ trước đến nay cô chưa từng biết đến những động tác đó, những động tác thoát y một cách chậm rãi, khiêu khích. Cô liếc nhìn chàng trai, trút bỏ từng lớp vải trên cơ thể cùng với những cử chỉ mon trốn, ve vuốt và cảm nhận sự hưng phấn trong từng bước lột truồng mình ra như vậy.

Nhưng thật bất ngờ, khi cô hoàn toàn trần truồng đứng trước anh thì một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô, nó bảo với cô rằng trò chơi sắp chấm dứt, rằng khi cô trút bỏ áo quần, cô cũng đồng thời trút bỏ luôn mọi sự giả vờ, rằng khi

trần truồng thế này cũng có nghĩa là cô đang là chính mình và chàng trai phải đến bên cô, anh sẽ có một cử chỉ nào đó để xóa đi tất cả mọi chuyện, rồi sau đó họ sẽ làm tình với nhau theo cách thẩm thiết nhất. Vì thế cô cứ đứng trần truồng trước chàng trai và lúc này cô thôi không chơi trò chơi đó nữa. Cô cảm thấy bối rối và mỉm cười, nụ cười đích thực là của cô - xấu hổ và lúng túng.

Nhưng chàng trai không hiểu cô và không chấm dứt trò chơi. Anh không nhận ra nụ cười thân quen đó. Anh chỉ thấy trước mặt mình là một cơ thể đẹp, xa lạ của cô gái, người mà anh đang thấy căm ghét. Sự căm ghét đã tước bỏ hết mọi lớp áo tình cảm khoác ngoài nỗi ham muốn nhục dục của anh. Cô muốn đến bên anh nhưng anh nói: “Ở yên đó. Tôi muốn ngắm cô cái đã.” Bây giờ anh chỉ muốn đối xử với cô như với một con điếm. Nhưng chàng trai chưa bao giờ đi chơi điếm cả, những ý niệm của anh về họ đều được rút ra từ văn chương và những lời đồn đại. Vì thế anh nhớ lại những ý niệm này và điều đầu tiên mà chàng trai nhớ là hình ảnh một người đàn bà mặc đồ lót đen (và cả tất dài màu đen) đang múa trên nắp một cây dương cầm bóng loáng. Trong căn phòng nhỏ ở khách sạn này không có đàn dương cầm, chỉ có một cái bàn nhỏ được phủ bởi một lớp vải lanh đặt sát tường. Anh bảo cô gái trèo lên đó. Cô gái tỏ ý thoái thác nhưng chàng trai nói: “Cô đã được trả tiền rồi mà”.

Khi cô nhìn thấy ánh mắt bị ám ảnh, không thể nào làm lung lạc được của chàng trai, cô đành phải cố mà tiếp tục cuộc chơi mặc dù cô không thể và cũng không còn biết phải chơi như thế nào nữa. Cô trèo lên bàn mà nước mắt lã chã. Mặt bàn rộng chưa đến ba foot và một cái chân bàn thì ngắn hơn những cái còn lại nên cô gái cảm thấy không vững khi đứng trên cái bàn hẹp như thế.

Nhưng chàng trai cảm thấy thích thú trước hình ảnh cô gái khỏa thân giờ

đang đứng cao hơn anh và tư thế đứng bấp bênh của cô gái chỉ càng kích động sự độc đoán của anh mà thôi. Anh muốn ngấm cơ thể ở mọi tư thế, từ mọi phía, anh hình dung ra những thằng đàn ông khác cũng đã và muốn ngấm nhìn cô như thế. Anh trở thành một kẻ thô bạo và hiếu dâm. Anh dùng những lời lẽ mà trong đời mình cô chưa từng nghe thấy anh nói bao giờ. Cô muốn khước từ, muốn được thoát khỏi trò chơi. Cô gọi anh bằng tên thường gọi thân mật của anh, nhưng anh tức khắc dần giọng bảo cô không có quyền gọi anh thân mật như thế. Và cứ thế, cuối cùng trong cảm giác rối loạn, chỉ chực rơi nước mắt, cô đành ngoan ngoãn làm theo lệnh chàng trai, cô uốn người, ngồi xổm theo ý muốn của anh, cô làm điệu bộ chào mời, và rồi lắc hông như thể cô đang nhảy điệu twist cho anh xem vậy. Giữa lúc cô đang phải làm một vài điệu bộ kích dục hơn, khi mẩu vải cuối cùng trên cơ thể rơi xuống dưới chân cô và cô suýt ngã thì chàng trai tóm lấy cô và lôi cô lên giường.

Anh muốn làm tình với cô. Cô thấy mừng vì chí ít thì cuối cùng trò chơi bất hạnh này cũng chấm dứt và họ sẽ lại trở lại là hai người mà trước kia họ đã từng và họ sẽ lại yêu nhau. Cô muốn hôn anh. Nhưng chàng trai đẩy đầu cô ra và nhắc lại anh chỉ hôn người đàn bà mà anh yêu. Cô bật khóc nức nở. Nhưng thậm chí cô còn không được phép khóc vì nỗi đam mê bạo liệt của chàng trai dần dần thu phục thể xác cô và buộc những nỗi đau trong tâm hồn cô phải câm lặng. Rồi sau đó trên giường là hai cơ thể hòa hợp với nhau một cách lý tưởng, hai cơ thể đang trong khoái cảm, hai cơ thể xa lạ với nhau. Đó chính là điều mà cô gái vốn sợ nhất trong đời và cô đã cố hết sức để tránh nó: làm tình mà không hề có cảm xúc hay tình yêu. Cô biết mình đã vượt qua biên giới cấm; cô đã vượt qua nó mà không có sự chống đối nào và hoàn toàn trở thành kẻ thuộc về bên kia ranh giới - chỉ ở một nơi nào đó, rất xa, tận một góc nhỏ trong ý thức, cô mới cảm thấy sợ hãi với ý nghĩ mình

chưa từng biết đến một khoái cảm như vậy, chưa bao giờ mình có nhiều khoái cảm như lúc này.

XII

Rồi tất cả kết thúc. Chàng trai rời khỏi cô gái và với lấy sợi dây điện dài treo trên giường, tắt điện. Anh không muốn nhìn thấy khuôn mặt của cô gái. Anh biết trò chơi đã kết thúc, nhưng anh không muốn quay về với mối quan hệ bình thường giữa hai người. Anh sợ sự quay lại này. Anh nằm xuống bên cạnh cô gái trong bóng tối trong tư thế để làm sao hai cơ thể họ không chạm vào nhau được.

Một lát sau anh nghe thấy cô gái khóc thầm. Bàn tay cô rút rề, vụng về chạm vào tay anh. Cô chạm tay anh, rồi rút tay lại, rồi lại muốn chạm tiếp, và một tiếng nức nở, van nài bật lên phá vỡ sự im lặng, cô gọi tên thân mật của anh và nói: “Em là em, em là em...”

Chàng trai im lặng, anh không nhúc nhích và anh nhận thấy rõ sự trống rỗng trong lời khẳng định đó của cô gái, mà ở đây một cái không thể biết lại được xác định bằng chính cái không thể biết đó.

Từ nức nở, cô gái chuyển sang khóc lớn và cứ lặp đi lặp lại chuỗi lời nhai tội nghiệp đó: “Em là em, em là em, em là em...”

Chàng trai phải huy động tới lòng thương hại để giúp anh (anh phải huy động từ xa vì nó chẳng ở chỗ nào gần tầm tay cả), có như thế mới làm cô gái trấn tĩnh được. Vẫn còn đến mười ba ngày của kỳ nghỉ trước mắt họ.

1969

Hải Ngọc dịch

Nguồn: Evan

Được bạn: một sách đưa lên

vào ngày: 8 tháng 8 năm 2004

